

דברי סיכום לפרק "יום טוב"

אף פרק זה מבחינה צורנית חרוז רשימה של מחלוקות בית שמאי ובית הלל בהלכות יום טוב, אלא שבפרק זה צורפו המחלוקות ביחס לגבולות התר המלאכה ביום טוב.

ביחס לעירוב תבשילין סוכם כי העירוב יכול להיעשות על ידי פת אחת ותבשיל אחד שמכינים בערב החג עבור יום השבת. ואגב העירוב מוסיפים ומרבים עוד באוכל נוסף לחג וממילא גם לשבת. ועוד סוכם כי על ידי עירוב זה מותר ביום טוב לאפות, לבשל, להטמין חמין, ולהדליק נר גם ליום השבת, ואין צורך בעירוב מיוחד עבור כל פעולה ופעולה (בשול לחוד, אפיה לחוד וכיו"ב). כבעיה של הטבלת דברים מיום טוב לשבת סוכם שכל דבר שאפשר להטבילו או לתקנו מבעוד יום – מטבילים ומתקנים אותו לפני החג, ולא הותר להכין מיום טוב לשבת (אף בטבילה, שאיסורה רק משום שבות) אלא דברים שאין צד התיקון ניכר בהם, או שאיננו משמעותי.

במחלוקת העתיקה לגבי הקרבת קרבנות בחג היה הסיכום האחרון כי מותר להקריב את כל הקרבנות שיש בהם צד של תלות בחג, אם משום שחובת הקרבתם ברגל, או משום שהם מוסיפים לשמחת הרגל, ואף אין לחלק בין קרבנות שלמים הנאכלים וקרבתן עולה שאיננו נאכל לשום אדם. ואף נוהגים בהם לגבי סמיכה כמו ביום חול, ואין מחלקים בין דברים שאפשר להימנע מהם ובין דברים שאי אפשר להימנע מלעשותם.

למרות שלענין הקרבנות מרחיבים את ההיתר "לכם", הרי במלאכת הדיוט הותרה המלאכה רק לישראל בלבד. ואסור לעשות מלאכות עבור גויים אלא אם כן הן נעשות אגב, ובתוספת, למלאכה של ישראל. וכיוצא בזה אין עושים מלאכה עבור בעלי חיים ביום טוב.